

Vidinské noviny

ročník XIII | december 2019 | číslo 5 | zadarmo

**Vianočné
prekvapenie**
na strane 6-7

**ADVENTNÝ VENIEC -
s novou tradíciou**

- viac na strane 2 -

Milí Vidinčania,

opäť je tu ten čarovný čas Vianoc, čas, keď sa stretávajú rodiny, príbuzní a priatelia, keď si sadáme k spoločnému stolu, aby sme si popriali vzájomnú úctu a lásku. Čas, kedy sa snažíme aspoň na malú chvíľu zastaviť a zaspomínať si na krásne chvíle prežité v tomto roku. Mnohí z nás si isto spomenú aj na svojich blízkych, ktorí sú ďaleko, ba dokonca už, bohužiaľ, nie sú medzi nami, ale stále žijú v našich srdciach a spomienkach. Spoločne prežité chvíle radosti, pokory a odpustenia sú tým najkrajším darčekom, ktorý si môžeme dať. Zachovajme si posvätnú úctu k týmto sviatkom, sviatkom pokoja, lásky a porozumenia.

V mene svojom, ako i v mene celého obecného zastupiteľstva a všetkých zamestnancov obce Vám želim do nasledujúcich krásnych vianočných dní, nech sú naplnené spolupatričnosťou človeka k človeku. Prajem vám vnútornú silu, stály zmysel pre radosť z malých i veľkých vecí života. Veľa zdravia, životnej iskry, lásky a potešenia z najbližších a ľudí blízkych vášmu srdcu.

Zaželajme si nádherné Vianoce a pokoj v duši nech sa zachová aj po celý budúci rok.

**Na Vianoce pokoj v duši,
šťastie, čo nič neporuší.
V novom roku veľa sily,
by sme radi v našej obci žili.**

Ján Šupica, starosta obce

ADVENTNÝ VENIEC - s novou tradíciou

Veniec je symbolom jednoty. V mnohých rodinách je počas adventu malou ozdobou domácnosti. Tešia sa z neho hlavne deti, ale aj rodičia, keď spoločne trávia voľné chvíle, napr. rozhovory, modlitba, spoločné stolovanie... a veniec so zapálenými sviecami na stole je uprostred rodiny. Štyri sviece znamenajú štyri týždne do príchodu Vianoc a horiaci plamienok sviečky znázorňuje Ježiša Krista, ktorý sa narodí na Vianoce.

Tradícia prežívania adventu v našej obci začala po prvý raz v nedeľu 1. decembra a potrvá do chvíle, keď advent vystriedajú Vianoce, do Štedrého večera. Klub dôchodcov v spolupráci s obcou Vidiná zorganizoval stretnutie pri príležitosti zapálenia prvej adventnej sviečky v parku pred Kultúrnym domom. Na historicky zachovanej studni už čakal krásny, veľký veniec z ihličia striebornej jedličky a nad ním štyri visiace lampáše. Program oživil miestne folklórne súbory – Vidovenky, Škorec, Konôpka. Význam tohto spoločenského podujatia najlepšie vystihujú slová predsedníčky Klubu dôchodcov, Mgr. Evy Vilhanovej:

„Milí spoluobčania, veľmi sa teším, že sme sa stretli v takomto zložení. Prichádza čas očakávania kresťanského sviatku narodenia Ježiša Krista. Hoci nie všetci sme kresťania, ale tradíciu Vianoc si vážime, ctíme, o čom svedčí aj to, že sa schádzajú celé rodiny, možno že zďaleka, veľmi zďaleka, ale aj blízka rodina tak, že si užívajú rodinného života. Vraciame sa k tým tradíciám, ktoré je čím ďalej, tým viac vidieť aj na folklórnych podujatiach, aj tu v našej dedine. Nech teda vládne v našej i vašej rodine pokoj, radosť, zmier, aby ste všetci zdraví boli a užívali si to obdobie očakávania Vianoc a Vianoce.“

Adventom začalo niečo nové. Ako prvé ťahy perom na čistom hárku papiera. Je to výzva pre nás, aby sme začali nanovo, zabudli na staré sváry, odpustili si navzájom, usporiadali si vzťahy. Pekným príkladom je predvianočná aktivita našich dôchodcov, ktorá nás kultivuje a skultúrňuje i naše okolie. A to je cesta, ako nadobudnúť vnútorný pokoj a vyrovnanosť.

text: Marián Jeleň

ZASTAVME INVÁZIU ODPADU NA CINTORÍNOCH

Ľudia, naozaj si myslíte, že keď odnesiete vrecia s odpadom na cintorín a hodíte ich do kontajnera, ušetríte? Nie, neušetríte... Aj tak to zaplatíme my, občania. Alebo skutočný vinník. Lebo kamery sú aj na cintoríne. Kontajnery, umiestnené na cintoríne neslúžia na domový či bytový odpad, ale na odpad z hrobových miest.

Miroslav Král, správca cintorína:

„Posledný týždeň pred sviatkom Všetkých svätých je na cintoríne „horor“. Minulý rok muselo prísť auto z Meposu s odvozom navyše, aby vyprázdnilo všetky kontajnery, lebo boli preplnené. Tento rok sme už v stredu, pred sviatkom vyviezli dve vlečky odpadu z kontajnerov. V evanjelickom nebolo toho toľko, ale v katolíckom bolo príliš veľa. My cez deň kontajnery vyprázdňujeme, a keď prídeš večer alebo ráno pozrieť, už je to kopcom, ale poriadne kopcom.“

Niektorí ľudia nerešpektovali triedenie do jednotlivých kontajnerov, čím vznikol zbytočný chaos a neporiadok. My však máme na viac. Ako sme sa naučili triediť odpad doma, tak sa to musíme naučiť aj na cintoríne.

Mnoho vecí (ozdoby, kahance, rôzne nádoby...) môžeme zobrať domov a znova ich použiť. Ušetríme a zároveň odľahčíme prírodu. Sviečky, kvety, či vence skrášlia hroby, ale zosnulým nepomôžu.

Prečo ich nosíme nezmyselné množstvá, keď sa onedlho vyhodia alebo skončia na skládke?

Zachovajme čistotu a poriadok.

Z úcty k zosnulým.

Pre dobro a spokojnosť všetkých obyvateľov obce je potrebné dodržiavať tieto pokyny:

1. Kontajnery na cintoríne nie sú určené na odpad z domácností, ale len na odpad z cintorína.
2. Vence, kvety, sviečky, kahance – ÁNO, ale s mierou. A najlepšie z prírodných materiálov. Odporúčame ich zabezpečiť proti silnému vetru.
3. Prinesené predmety, napr. rôzne nádoby, fľaše, atď. nenechávajme na cintoríne, vyhneme sa ich zbytočnému hromadeniu.
4. Zachovajme po sebe čistotu a poriadok.

Na budúci rok by sme radi privítali viac ohľaduplnosti k životnému prostrediu. Ku kontajnerom zabezpečíme ľudí – stále asistenciu, ktorí dohliadnu na triedenie a poriadok. Aby aj miesto posledného odpočinku zomrelých bolo dôstojnou vizitkou čistej a upravenej obce.

Komisia výstavby a životného prostredia

ANKETA

AKO POMENOVAŤ CINTORÍNY?

Cintorín je pre všetkých. Nie všetci sú katolíci, nie všetci sú evanjelici. Preto by sme chceli nájsť vhodnejšie pomenovanie, než to, ktoré je v súčasnosti. Prichádzame s návrhom, aby názov vybrali občania. Možnosti, napr.:

- Katolícky - Grófskin cintorín, založila ho približne pred storočím pani grófka Hedviga Asbóthová
- Nový cintorín (nepochybne mladší, bolo v ňom menej hrobov, ale všetky novšie než v evanjelickom cintoríne, ďalej od dediny, pri ceste na Hliník)
- ďalšie návrhy

- Evanjelický - Cintorín učiteľa Králik (Ján Králik v rokoch 1881-1906 vyučoval na ev. škole, tu je aj pochovaný)
- Starý cintorín (kým neprišli Asbóthovci, iný v dedine nebol)
- ďalšie návrhy, napr. Kubínyiovský, prof. Kottmana...

Hlasovanie sa uskutoční lístkami osobne do schránky na Obecnom úrade alebo elektronicky na adresu podatelna@vidina.sk. Veríme, že spoločne vyberieme také pomenovania, s ktorými budeme, aspoň väčšina, spokojní.

Redakčná rada

VIANOCE 2019

Živé vianočné stromčeky sa objavili v ponuke niektorých obchodov alebo na tržniciach a iných miestach. Tieto stromčeky nám pripomínajú blízkosť najkrajších dní v roku. Dovoľte mi, vzácní čitatelia, aby som prejavil veľkú radosť z Vianočných sviatkov. Môžeme si myslieť čo len chceme, dokonca aj kritizovať obchodný predvianočný zhon, ale jednu vec nemožno poprieť. Koniec decembra prináša nielen do našej krajiny, ale aj do rodín a osobných životov niečo nesmierne zvláštne, čarovné a vyslovene krásne. Áno, ponáhľame sa, možno aj ako pastieri, ktorí v Betleheme našli Jozefa, Máriu a nemluvniatko uložené v jaslích (Lukáš 2, 16). Anjel pastierov prezradil vianočné tajomstvo. V betlehemskej maštálke sa nenarodilo bežné dieťa, ale Záchranca – Mesiaš. Napriek noci a únave možno priam bežali, aby nepremeškali ten zázrak. Zahodili v tej chvíli všetko za chrbát a šli za jedným cieľom. Uvidieť toho Záchrancu.

Čo však našli? Malé dieťa! Ostali sklamaní? Vôbec nie. Pastieri neboli sklamaní ani nahnevani. Naopak boli naplnení radosťou. Tento malý moment vybraný z Vianočného evanjelia nám zvestuje jednu vec. A to, že sa treba ponáhľať. Občas priam bežať. Otázka je, kvôli čomu. To je dôležité vedieť. Prečo vlastne bežím vo svojom živote. Každý človek povie, že je potrebné sa ponáhľať kvôli niečomu dôležitému. Niečomu, čo má naozajstnú cenu. Je to pravda. Nebudeme tratiť svoju silu kvôli zbytočnostiam. Veciam strácajúcim hodnotu. Pastieri bežali len preto, aby uvideli dieťa a poklonili sa Mu. A to bolo všetko. To im stačilo, aby boli naplnení veľkou radosťou. Môžeme vidieť ako málo stačí ku radosti. Sami neraz prichádzame na to aká maličkosť nám prinesie šťastný pocit.

Vzácní čitatelia, verím, že prežijete aj počas tohtoročných Vianoc veľa požehnaných chvíľ. Nieкто nájde pekný darček, nieкто zasa prežije

nádherne chvíle so svojou rodinou. Môžeme uveriť, že náš Otec nebeský dobre vie, koho čo najviac poteší. On najlepšie pozná naše túžby, ale aj skryté sny. On nás lepšie pozná ako my sami. A to je nádej, lebo Pán Boh chce len jedno. Naše pozemské a neskôr aj večné šťastie. Máme šancu ho dosiahnuť. Netreba sa lakať, stačí ku tomu len veľmi málo. Možno byť ako tí pastieri z Vianočného evanjelia. Uveriť slovám anjela, vstať a ponáhľať sa do Betlehema. Skúsme to urobiť aj my a určite nebudeme sklamaní. Získame radosť ako oni.

Želám vám pekné a ničím nerušené vianočné sviatky. Nech každý z nás nájde to čo skutočne potrebuje. Nestrácajme vieru, lebo Vianoce sú v prvom rade o viere. Kto uverí, že v mestečku Betlehem sa narodil Boží Syn, ten bude zachránený. Kto uverí, ten získá pokoj, radosť a nádej. Nech nás Pán žehná.

Evanjelický farár Michal Gubo

SVETLO VIANOC

Milí priatelia, v čase prípravy na Vianoce počúvame otázky o tom, čo pre nás znamenajú Vianoce alebo kedy sa začínajú Vianoce. Odpovede bývajú rôzne: Keď začnú veľké akcie a výpredaje v obchodoch. Alebo: Keď nám vianočná výzdoba na uliciach vytvára sviatočnú náladu a predáva sa punč. Pre iných zasa Vianoce začínajú vtedy, keď si sadnú k štedrovečernému stolu a po večeri si rozbalia darčeky, ktoré nájdu pod stromčekom.

Skutočné Vianoce však začínajú vo chvíli, keď sa narodí náš Spasiteľ. On sa už narodil pred vyše dvetisíc rokmi v judskom Betleheme. Ale chce sa narodiť aj v ľudských srdciach. Spisovateľ Twardowski o tom povedal: „Bolo by zbytočné, keby sa Ježiš Kristus narodil aj tisíc ráz v jasičkách, ak by sa nenarodil v tvojom srdci.“ Vianoce teda začínajú vo chvíli, keď dovoľíme nášmu Spasiteľovi, aby sa narodil v našom srdci. On po tom túži. Túžime po tom aj my? Lebo záleží iba na nás, či mu otvoríme naše srdce a prijmeme ho.

Evanjelista Ján píše v úvode svojho evanjelia, že keď Ježiš prišiel na svet, mnohí ho neprijali. Ale „tým, ktorí ho prijali, dal moc stať sa Božími deťmi...“ Keď prijmeme Ježiša, stávame sa mu podobnými – podobnými v láske ku všetkým, v milosrdenstve, súcite s trpiacimi, ale aj v sile odmietať zlo a víťaziť nad ním mocou dobra. Tak sa stávame svetlom sveta.

Priatelia, prajem vám, aby ste aj vy prežili pravé Vianoce; Vianoce ožiarené nielen svetlami reklám a vianočných ozdôb, ale najmä vzájomnou láskou a dobrom vychádzajúcimi zo srdca, v ktorom sa narodil Boží Syn, pravé Svetlo. Nech toto Božie Svetlo naplní naše srdcia a svieti v našich rodinách a v celej našej spoločnosti nielen počas vianočných sviatkov, ale aj v celom novom roku 2020.

Emil Králik SVD

NA NÁVŠTEVE V KLUBE DÔCHODCOV

Denne ich stretávam. Podobne, ako sa stretávajú rôzne záujmové skupiny (športovci, folkloristi, detský klub...), aj oni majú čas vyhradený pre seba. Každú stredu prichádzajú do Kultúrneho domu, kde majú svoj stretávací kútik. Aké je to pobudnúť medzi nimi a byť súčasťou ich spoločenstva, som zakúsil 23. októbra.

Moje očakávania sprevádzali otázky: „Prečo sa stretávajú? O čom sa rozprávajú? Ako vnímajú dianie v obci?“ a pod. Vstúpil som do útulnej miestnosti. Stoličky rozložené okolo veľkého stola sa postupne obsadili. Na bielom obruse bol pre každého pohár s minerálkou a kúpeľné obľátky. Pohodu a dobrú náladu vytvárali Dušan s Vilkom, jediní zástupcovia mužského rodu. A aby reč nestála, o to sa starali ženy. Program si vždy vymyslia sami. Naposledy si povedali: „Kto má nejaké fotografie z mladosti, nech donesie. Spoločne si ich pozrieme.“ A priniesli. Boli medzi nimi aj vzácné, napr. svadobné fotografie, z dovolení, z detstva – staré aj vyše 60 rokov. Medzitým sa preberali rôzne témy. Napr. cyklochodník do Lučenca, chýbajúci smetný kôš pri lavičke (pri križovatke Zvolenská – Riečna), zarastajúci svah pod dubmi na Školskej ul., Turek vraj otvorí obchod vo Vidinej... Oživilo sa aj spomienky na stavbu kultúrneho domu v rámci akcie Z. Len málokto vie, že aj súčasný člen Klubu dôchodcov, pán Dušan Lenhart, tu vykonával stavebné práce a tiež muroval zasadačku, ktorá dnes slúži na stretávanie.

Otázky zmizli. Pretože našich seniorov motivuje túžba vidieť sa, porozprávať sa, podeliť sa s radosťami aj starosťami. Nie je im ľahostajné, čo sa deje v obci. Problémy vedia pomenovať. Keď je potrebné, podajú pomocnú ruku. Jedni myslia na druhých. Z rodinných osláv, výletov, kúpeľov... niečo donesú a objaví sa to na veľkom stole s bielym obrusom. Za všetkým tým sú vlastnosti, ktoré ich ctia. A to je cesta, ako dosiahnuť svoj životný cieľ.

text: Marián Jeleň

ŽENSKÁ SPEVÁCKA SKUPINA VIDOVENKY

Súčasťou 11. ročníka festivalu folklórnych súborov Bystrická folklórna haravara bola aj súťaž ľudových hudieb, spevákov, speváckych skupín a inštrumentalistov Banskobystrického kraja pod názvom Ozývaj sa hlase..., ktorá sa konala 13. 10. 2019 v kultúrnom dome Selce pri Banskej Bystrici.

V tento krásny nedeľný deň vyzdobili dedinu účinkujúci z rôznych kútov stredného Slovenska. Boli to najlepší, ktorí postúpili z regionálnych kôl Horehronia, Pohronia, Podpoľania, Tekova, Hontu, Novohradu a Gemera – Malohontu.

Vo veľmi peknej a prajnej atmosfére sa vo všetkých kategóriách prezentovalo viac ako 30 súťažných čísel a v ženských speváckych skupinách viac ako 10 speváckych skupín. Okrem Vidoveniek napr., Telgart, Šumiačan, Kýčera, Hrochoťan, Bacúšan, Hrachovianka, Podpoľanec, Bazalička, Dubkáčik, Háj, Vepor.

Vidovenky sa predstavili Jánskymi spevmi a svojim vystúpením sa zaradili do strieborného pásma. Súťaž mala veľmi dobrú úroveň a hodnotili ju porotcovia – etnomuzikológovia – pán Garaj, pán Gašpar, pán Veselovský a pani Lukáčová. Po skončení podujatia odborníci vyjadrili svoje názory a hodnotenie v rozhovoroch so súťažiacimi.

text: E. Vrábellová

MY VIDOVENKY

Spev nás sprevádzal od malička,
zrumeneli naše líčka.
Na našich perách a nie nejedna pesnička.

Smutná, veselá, do tanca rezká,
počujú ju ľudia včera i dneska.
Poznajú nás doma i okolitých dedinách,
na dedinských oslavách.

Na súťažiach dostali sme strieborné,
či zlaté pásmo, v hlavách máme
stále jasno.

V spievaní naďalej pokračovať,
dedinku našu úspešne reprezentovať.

V rôčkoch máme celkom dobré skóre,
ešte dlho pracovať vo folklóre.

Ako malé dievčatká uvili sme si
púpavové vienky,
naše meno je krásne: Vidovenky.

Meno máme od rodnej dedinky
Vidiná naša rodná dedina,
nad všetky dediny jediná.

Báseň: Ž. Bátková

Deti z materskej školy „U veveričky“ sa tento školský rok zúčastnili exkurzie – navštívili miestnu poštu v obci Vidinej. Počas exkurzie sa dozvedeli o dlhej ceste, ktorou musí prejsť

každý list, pohľadnica či už aj pre „Ježiška“. Keďže sa najkrajšie sviatky v roku blížila.

Slovenská Pošta každoročne organizuje od roku 1999 projekt „Vianočná pošta“ urč-

ný všetkým deťom na celom Slovensku a vo svete.

S veľkou radosťou a bez akéhokoľvek závähania sme aj my nakreslili na pohľadnicu jedno najväčšie želanie. Text začal asi takto: Mój drahý Ježiško, pošepkám ti tíško, niečo čo v srdiečku mám...kresba a spiatočná adresa. Každé z detí si svoje listové želanie podalo samo na priehradke, kde sa prijímajú listy a balíky. Ostalo už len netrpezlivo čakať, či si Ježiško list prečíta a splní im ich najtajnejšie želania. Začala neopakovateľná atmosféra vianočných zázrakov.

Okrem odoslania listu na adresu 99 999 Ježiško, si deti odniesli zážitkovou formou množstvo nových poznatkov. Taktiež sa stretli s milým ústretovým personálom, za čo sa im chceme poďakovať.

text: Renáta Melicherová
foto: Pamela Urbančoková

SLÁVNOSTNÉ OCENENIE SPOLUOBČANOV JUBILANTOV

Ako sa v kolobehu prírody mihnajú letné dni a prichádza jeseň, tak je to aj v kolobehu života. Po rokoch mladosti sa človek ocitá v jeseni a v spomienkach sa vracia do minulosti.

Drahí naši jubilanti, tešíme sa s vami, že sme mali šťastie dožiť sa dnešného dňa. Ceníme si vaše skúsenosti, múdrosť, vrásky, vlasy postriebrené šedinami, pomoc mladým, lásku v srdci. A že láska prechádza aj cez žalúdok, o tom nás presvedčil aj chutný obed.

Ján Šupica, starosta obce: „V mene poslancov obecného zastupiteľstva, zamestnancov Obecného úradu aj v mene svojom, vám úprimne blahoželáme a prajeme vám, aby ste boli ešte dlhé roky medzi nami šťastní a v pokoji si užívali život v kruhu svojich najbližších.“

Jubilantov pozývame od veku 70 rokov, potom 75, 80, 85 a od 85. roku ich pozývame každý rok. Pozvaných bolo 80 spoluobčanov, zúčastnilo sa 50. Najstaršou občiankou našej obce je pani Emília Marcinková, ktorá sa tento rok dožila 96 rokov.

Detský pozdrav seniorom

Na záver pricupitalo veľké prekvapenie: živý pozdrav - deti z MŠ:

„Milá babka, milý dedko, ďakujeme vám za všetko.

Za tie chvíle starosti, úsmevu a radosti.

Veď vás veľmi radi máme, preto vám dnes darček dáme.“

Malí umelci s veľkým talentom, smelo a bez rešpektu vyťahovali ako z rukáva riekanky, pesničky a nakoniec aj divadielko „Ako dedko ťahal repu.“ Predstavenie milé, krásne.

text: Eva Vilhanová, Marián Jeleň
foto: Miroslav Janšto

SVÄTÉHO MIKULÁŠA MAJÚ RADI DETI AJ DOSPELÍ

Kto z nás by nepoznal biskupa so šlachetným srdcom? Ktorý vie vyčariť úsmev na tvárach malých i veľkých? Ktorý rozdáva darčeky, a pritom on sám je najkrajším živým darom? Do dejín sveta sa zapísal svojou štedrosťou a dobrotou, preto je úcta k nemu rozšírená po celom svete.

V piatok 6. decembra podvečer bol Kultúrny dom naplnený veľkým počtom dobrých detí. Medzi ne prišla Šaška Baška aj so svojim kamarátom Čumilkom a hneď naučila deti básničku:

„Príd' Mikuláš trošička, dám ti pusku na líčka. Poťahám ti dlhú bradu, pošepkám ti malú radu. Ponáhľaj sa, už čas letí, čakáme ťa všetky deti.“

Deti sa na vzácnu návštevu dobre pripravili. Zaspievali pesničky, zarecitovali básničky a nešetrili ani potleskom. Menšie deti oblečené v bielom, vystúpili s programom „O vianočnej pekární“ s kuchárskymi čapicami a vareškami v rukách. Bolo vidieť, že deti ako na javisku, tak aj v hľadisku sa dobre zabávajú. A aký bol Mikuláš? Snehuliaka – poznávacie znamenie pred Kultúrnym domom, nenašiel. Ale zato našiel Šašku Bašku. Sane dal do servisu a soby nechal na paši na futbalovom ihrisku. Spokojní sme boli nakoniec všetci. Deti dostali sladkú odmenu od Mikuláša a jeho pomocníkov anjelika a čertíka.

Na vzácneho hosta čakala ešte jedna úloha. Vonku v parku čakal vyzdobený vianočný stromček na rozsvietenie. Keď nastal ten okamih, bolo to dôstojné zakončenie pekného adventného večera. Dovidenia o rok!

text: Marián Jeleň
foto: Miroslav Janšto

ŠPORTOVÝ DEŇ V MATERSKEJ ŠKOLE

Dňa 25.9. 2019 v dopoludňajších hodinách sa konali v našej materskej škole športové aktivity. Program a celú akciu organizovali členovia spoločnosti Komunálna poisťovňa a. s., rovnako aj revitalizáciu školského areálu v popoludňajších hodinách.

Po oficiálnom otvorení deti vytvorili za pomoci učiteliek tímy. Tím sloníkov, havkáčov, sovičiek a turbo slimákov. Zúčastnili sa aj tí najmenší „velkáči“ z ježkovej triedy. Každé z tímov absolvovali disciplíny – hod do basketbalového koša, chytanie rybičiek udicou, beh s loptou okolo prekážok, skákanie vo vreci, hádzanie loptičiek do vedra, pantomimá.

Všetky zúčastnené deti obdržali na záver ako spomienku na tento deň medailu a darček. Radosť z ich výkonov mali aj učiteľky,

ktoré nesmierne podporovali svojimi radami a elánom. Každý z nich zažil úspech a nie víťazstvo jednotlivca.

Ďakujeme všetkým učiteľkám, ktoré sa športového dňa zúčastnili. Osobitné poďakovanie patrí najmä spoločnosti Komunálna poisťovňa, ktorá sa podieľala na príprave a organizácii i za ich finančnú podporu pri revitalizácii detského ihriska. Ďakujeme.

text: Renáta Melicherová
foto: Lucia Vilhanová

Mnohé a rôzne v roku sú noci,
nebo, keď ho zdobia hviezdy,
či keď kálajú ho blesky,
ako otec, keď rúbe triesky.

Noci, keď obloha veľmi plače,
spln mesiaca čo v mraze sa trasie,
jarné noci, keď všetko rozkvitá,
krátke letné, keď skoro svitá.

Jednej noci hovoríme Tichá,
rodina pri stole zide sa celá,
detské oči na hviezdy sa menia,
padáme častejšie si do náručia.

Detí návraty z veľkého sveta,
rodičov veľmi tie potešia,
niet pri stole prázdne miesta,
rodič pri sebe má svoje dieťa.

Postoj vianočná chvíľa si krásna,
Ježiško v jasličkách, tebe za to vdaka,
čím milšia chvíľa, rýchlejšie beží,
tak ubehne aj krásny čas vianočný.

V radosti prežime tú Tichú noc,
keď príde k nám svätá moc,
užime si radosti, lásky, šťastia,
syn nech k matke sa vracia.

Deťom hviezdy nikdy nehasnú,
bolest' nech nepoznajú žiadnu,
krása darčiekov časom vädne,
nikdy nevädne, láska matere.

Cesty klukaté čo vedú k domovu,
prachom nech nikdy nezapadnú,
vôňa chleba čo mať upečie,
svetom denne všade sa nesie.

Nenahradí pohľad na internete,
babkino vnuka pohladenie,
či mať keď syna pritúli zas,
buď požehnaný vianočný čas.

Srdca darčeka pod stromčekom,
radosť prinesú všetkým deťom,
deti vrátia zas lásku rodičom,
láska vládne chvíľu celým svetom.

Nám hojnosť, Ježiškovi jasličky,
zima je a on taký maličký,
bez zloby, roztvoril malé rúčky,
by objal svet celý, celučký.

Celučký, celý vzal do náručia,
do vienka dal dar vykúpenia,
odpušť nám Ježiško maličký,
my tebe, len skromné jasličky.

Ba i v tento čas, môže sa stať,
ostane že v samote nejedna mať,
Ježiško daj jej tichúčko znať,
ďaleko hoc je syn, má ju rád.

Šťastné a veselé prežime Vianoce,
užívajúc krásu, na srdci majme,
Ježiško celučký hoc miluje svet,
všade nie ešte kvitne šťastia kvet.

Ján Tokár Oravský

VIANOČNÉ PREKVAPENIE

PREDSTAVUJEME ÚSPEŠNÝCH MLADÝCH VIDINČANOV

S ÚSPECHOM REPREZENTUJÚ NAŠU OBEC A ROBIA NÁM DOBRÉ MENO. NEVIEME O NICH VEĽA A IBA SEM TAM SA O NICH NIEČO DOZVIEME. POPROSILI SME ICH, ABY NÁM NIEČO O SEBE POROZPRÁVALI. TU SÚ ICH ŽIVOTNÉ PRÍBEHY.

Michal MOJŽIŠ

Od malička chcel byť brankárom. S futbalom začínal u Róberta Václavíka, trénera žiakov. Kapitánom bol až po dorast. Po ukončení ZŠ v Lučenci navštevoval Strednú priemyselnú školu stavebnú Oskara Winklera. V športovej triede medzi spolužiakmi sa zrodili prvé začiatky bežeckých vytrvalostných disciplín, ktoré ho neskôr tak očarili. Tretí rok študuje na Univerzite Mateja Bela v B. Bystrici učiteľstvo telesnej výchovy a kondičné trénerstvo. Je členom športového oddielu Dukla BB a už tretiu sezónu ho vedie tréner Pavol Kováč. V súčasnosti okrem iných povinností pracuje na svojej bakalárskej práci.

Mnohí si ťa pamätajú ako futbalistu. Aká bola tvoja cesta k športu, ktorému sa venuješ v súčasnosti?

Začínal som s futbalom vo Vidinej skoro ako každý chlapec. Ako brankár som sa venoval futbalu osem rokov. Ale úroveň futbalu, akú sme hrávali, nesplnila moje očakávania. Chcel som dosiahnuť viac, a preto som sa rozhodol pre individuálny šport. Nasle-

dujúce dva roky som sa venoval výhradne cestnej cyklistike. Zvolil som si vytrvalosť a chcel som vedieť, aké sú moje možnosti. V cestnej cyklistike sa mi až tak nedarilo, napriek tomu ma to bavilo. S Paľom Gáborom, kamarátom z Brezníčky, sme sa počas zimy pripravovali spoločne. Pretože podmienky na bicyklovanie neboli dobré, zahrnuli sme do prípravy aj beh. Po dvoch týždňoch som vyskúšal súťaž „Breznický beh“, v ktorej som skončil tretí.

V roku 2017 som začal s duatlonmi (beh + bicykel). Postupne som sa začal orientovať na beh, lebo mi išiel lepšie. Sezóna 2018/2019 bola najlepšia:

- ukončenie roka 2018 majstrovským titulom v cezpoľnom behu v kategórii milárov (4,5 km)
- rok 2019 a prvý medzinárodný štart v belgickom Hanute v cezpoľnom behu, ktorý organizovala európska atletika, s umiestnením na 36. mieste v silnej konkurencii európskych vytrvalcov
- kvalitné 3. miesto na Majstrovstvách Slovenska v behu na 10 km na ceste v Strážskom s časom 32:47 minút
- 10. miesto v národnom behu Devín – Bratislava so zlepšením osobného rekordu takmer o 4 minúty
- V lete 2019 som išiel do Trnavy na Majstrovstvá Slovenska do 23 rokov s ambíciou získať aspoň jeden titul. Na 5 000 m – sklamanie, aj napriek dosiahnutému 2. miestu a na 1 500 m opäť, ako korunný princ, len na 2. mieste.

Ďalším cieľom boli Majstrovstvá Slovenska dospelých. Na medailové umiestnenia som nedosiahol, ale bol som veľmi spokojný s rastom výkonnosti. Za mesiac som sa na 5 000 m trati zlepšil o 25 sekúnd a časom 15:01 minút som skončil štvrtý. Na 1 500 m som bol piaty. Sezónu som chcel ukončiť majstrovstvami v krose, ktoré mi najviac se-

dia. Ale už v septembri som mal problémy s pätou, a potom prišla únavová zlomenina predpriehlavkovej kosti, a tak som rok 2019 musel predčasne ukončiť.

Aké sú tvoje plány do budúcnosti?

Kvalifikovať sa na Majstrovstvá Európy v cezpoľnom behu. Limit na 5 km ani na 10 km na dráhe sa mi nepodarilo splniť. Ostáva to ako hlavný cieľ do budúcnosti. Ambície sú najvyššie. Dostať sa ako na ME, tak aj na MS. Či už na dráhe alebo mimo dráhy, v polmaratóne alebo maratóne. Je tu veľká šanca, len to chce čas. Beh na dlhé trate je dlhodobá záležitosť. Hlavným cieľom každého atléta sú olympijské hry. Aj mojím životným cieľom, ak sa mi bude dať, je účasť na olympiáde.

Narodil si sa na Vianoce. Čo by si zaželel na záver čitateľom Vidinských novín?

Želám im hlavne pokojné prežitie vianočných sviatkov, aby načerpali veľa síl a veľa úspechov v Novom roku. Aby si našli čas aj pre seba, na aktívny pohyb. Aby sa nebáli športovať, pretože pohyb je základ pre zdravý život.

František MIKULÁŠ

Taký obyčajný chalan. Pre niekoho obyčajný, pre niekoho výnimočný. Spomedzi lučeneckých škôl bol medzi desiatimi žiakmi, ocenenými pani primátorkou. Dôvodom jeho ocenenia boli vynikajúce výsledky v matematických súťažiach Bobor, Matematický klokan, s dosiahnutým titulom „školský šampión“. V kategórii Kadet dosiahol na celoslovenskej úrovni 100% úspešnosť. Má piatich starších bratov. Navštevuje Cirkevnú základnú školu sv. Jána Bosca v Lučenci.

František, kde spočíva tajomstvo úspechu v matematických súťažiach?

Myslím, že záleží hlavne na tom, či má človek talent a či ho rozvíja. V oblasti matematiky sa dá zlepšovať napríklad riešením korešpondenčných súťaží. Je ich viac druhov a funguje to tak, že trikrát za polrok mi prídu poštou logicko – matematické príklady, ktoré do troch týždňov musím vyriešiť a poslať ich naspäť. O nejaký čas ich dostanem opravené aj s novými zadaniami. Úspešní riešitelia sú pozvaní na spoločný tábor – sústreďenie, ktoré trvá 5 až 10 dní. Vzorom mi boli aj starší bratia, ktorí tiež riešili podobné súťaže a boli úspešní aj v rámci Slovenska.

Aké máš záľuby a čomu sa venuješ vo voľnom čase?

Rád sa bicyklujem s kamarátmi na Ľadove. Hrám na hudobných nástrojoch (klavír, flauta), počúvam hudbu alebo hrám online hry na počítači. Predtým ma bavilo skladať rôzne rubikove kocky, teraz sa zaujímam skôr o lego – robotiku a programovanie. Chodím do Lučenca na skauting, ktorému sa aktívne venujem, napr. robíme tábory a rôzne turistické výpravy.

Čo by si chcel dosiahnuť, resp. čo plánuješ do budúcnosti?

Keďže som deviatač, rozmyšľám nad strednou školou, aby som sa tam učil, čo ma baví a čomu sa chcem v budúcnosti venovať. Bude to pravdepodobne škola so zameraním na informatiku a robotiku v Banskej Bystrici. Okrem toho by som sa chcel začať viac venovať hudbe a horskému bicyklovaniu.

Čo by si nám zaželel na Vianoce?

Na Vianoce prajem všetkým len to najkrajšie prežitie sviatkov spolu s vašimi rodinami a priateľmi.

Marek DANKO

V rodine vyrastali dvaja bratia. Starší vykročil na úspešnú dráhu športovca a mladší na rovnako úspešnú cestu hudobníka. Oba ja sú preč z rodičovského domu. Takže, keď sa z času na čas vrátia domov, sú to veľmi vzácne chvíle pre celú rodinu.

Je absolventom Pedagogickej a sociálnej akadémie v Lučenci. Už počas štúdia rozvíjal svoj talent, keď tvoril vlastné melódie pesničiek na klavíri. Od roku 2015 žije a pracuje v Bratislave. V ťažkých začiatkoch a v neznámom prostredí mu veľmi pomohol známy spevák Miro Jaroš: „Mareka som objavil na jednej talentovej súťaži v Lučenci, kde som bol porotca. Zaujalo ma, že napriek tomu, že nepozná noty, hral na klavíri úžasne a s veľkým citom. Obdivujem na umelcoch, keď hrajú alebo spievajú s citom, a pritom to nemusí byť úplne technicky správne. Dôležitá je v tom emócia.“

Marek Danko, známy pod umeleckým menom MARK DANN, je autorom hudby mnohých pesničiek, za ktoré získal už niekoľko ocenení. Šťastie Vianoc dostal do vienk, možno aj preto, že sa narodil týždeň pred Vianocami.

Medzi mladými hudobníkmi na Slovensku si veľmi známy. Ako sa ti podarilo presadiť sa?

Osobne si myslím, že pokiaľ každý človek robí niečo naplno, je len otázka času, kedy sa mu to vráti a začne sa to prejavovať v podobe úspechu. Hudbe sa venujem od malička a profesionálne koncertujem už skoro osem rokov. Človek musí najprv niečo obetovať, aby potom mohol dosiahnuť to, čo chce. Dnes už môžem s čistým svedomím povedať, že si žijem svoj sen. Keď koncer-

tujem alebo tvorím, nemám pocit, že som v robote. Robím len to, čo ma baví a som takto šťastný.

S Mirom Jarošom si spolupracoval aj na Vianočnom albume „Tešíme sa na Ježiška“, ktorý získal ocenenie niekoľkonásobnej platinovej platne. Prečo práve táto tematika, keď si známy aj pre iný hudobný štýl, napr. DJ?

Mám rád hudbu takú, aká je. Nechcem sa „škatulkovať“ do jedného štýlu. Spolupracujem s rôznymi ľuďmi a tvorím pesničky rôznych žánrov. Od hip-hopových pesničiek s raperom Kalim až po detské hity s Mirom Jarošom. Z úspechu Vianočného albumu Mira Jaroša sa veľmi teším. Pre mňa sú Vianoce najkrajším sviatkom v roku. Je to obdobie, kedy venujem každú sekundu svojej rodine a kamarátom, ktorých mám doma vo Vidinej.

Aké sú tvoje plány do budúcnosti?

Určite stále napredovať, rozvíjať sa, učiť sa nové veci a hlavne ďalej tvoriť. Mám prácu, vďaka ktorej môžem robiť radosť aj iným ľuďom a to je dar.

Ako často sa vraciaš domov do Vidinej?

Vždy, keď je to možné. Každý rok odohrám viac ako sto koncertov, čo znamená, že v priemere koncertujem skoro každý tretí deň. Okrem toho sa venujem práci v štúdiu, kde tvorím nové pesničky. Keď vidím, že mám v kancelárii pár dní voľna, zbalím si veci a idem potešiť svoju rodinu domov do Vidinej. Všetci ma tu veľmi podporujú a držia mi palce. To je veľmi dôležité. Podpora od rodiny je základ. Dnes majú moji rodičia na chodbe vystavené všetky moje ocenenia. Je to milé a ďakujem za to.

Karol KONČOŠ

Do štrnástich rokov bol chlapec ako hociktorý iný. Pamätáme si ho, keď bol ešte malý a v zime sa spolu s kamarátmi sánkovali, alebo skôr šmykali na zadku po snehu dolu kopcom pod kostolom. A tiež ako sa učil korčuľovať na ľade pri potoku. Na prelome rokov 2009 a 2010 sa rozhodoval, ktorú strednú školu si vyberie. Jeho mama dobre vedela, že miluje šport, preto ho ako deviataka zobrala na skúšku k trénerovi do Banskej Bystrice na Športové gymnázium, kde aj ona študovala. Tréner ho vyskúšal a povedal mu, aby si podal prihlášku. Atletika sa mu tak zapáčila, že začal trénovať v B. Bystrici dva dni v týždni, ako deviatak. Začínal vrhom guľou, vyskúšal disk, a potom aj kladivo, ktoré sa stalo jeho najobľúbenejšou disciplínou. Kladivo je kovová guľa so silným kovovým drôtom a rúčkou s váhou 7,26 kg a je to jedna z najkrajších a najtechnickejších disciplín v atletike.

Aká bola tvoja cesta k štúdiu a k športu, ktorý si si vybral?

S trénovaním prišli aj moje prvé súťaže. Od okresných cez krajské až po celoslovenské. Dánilo sa mi a postupne som vyhrával všetky súťaže. Stal som sa Majstrom Slovenska. Hodu kladivom som sa vážnejšie začal venovať po nástupe na Športové gymnázium. Atletiku som začal vnímať intenzívnejšie. Mal som nové a väčšie ciele ako „len“ Majstrovstvá Slovenska a medzištátne stretnutia. Nominoval som sa a absolvoval som Majstrovstvá sveta do 17 rokov, Majstrovstvá Európy do 19 a 23 rokov, Zimné Európske vrhy a moja posledná najväčšia súťaž boli Svetové univerzitné hry. Na týchto podujatiach sa o mňa začali zaujímať skauti zo Spojených štátov amerických z rôznych škôl a miest a ponúkli mi možnosť študovať a trénovať v USA.

Táto myšlienka sa mi ihneď zapáčila, lenže aby sa to celé podarilo, bolo potrebné zložiť skúšku z anglického jazyka. Skúška bola veľmi náročná, obsahovala esej, matematiku a čítanie s porozumením. Na prvýkrát sa mi to nepodarilo, ale táto prehra ma posunula dopredu. Skúšku som úspešne zložil a predom mnou stálo asi najdôležitejšie rozhodnutie v mojom doterajšom živote – ísť alebo neísť tak ďaleko od všetkého, čo tak dôverne poznám. V týchto chvíľach mi bola najväčšou oporou moja rodina a najmä rodičia a sestra. Boli to práve oni, ktorí podporovali celú moju športovú ka-

riéru a vďaka nim si môžem plniť môj sen. Nebolo to ľahké rozhodovanie, ale nakoniec som vycestoval do sveta za mojím snom a novými výzvami.

Vybral som si univerzitu v Texase (University of Texas at El Paso), ktorá má 25 tisíc študentov. Tretí rok študujem marketing a manažment. Je to odbor, ktorý zasahuje do mnohých oblastí biznisu. Čo sa týka športu, mám možnosť pretekať a cestovať po celej Amerike. Pretekal som v Los Angeles, San Franciscu, San Diegu, Nashville, Austine a v iných pekných mestách. V El Pase máme príjemné počasie. Desať mesiacov tu máme leto a len počas zvyšných dvoch sa ochladí. Snež tu nepoznajú. Podmienky na trénovanie máme ideálne. Počas halovej sezóny sa tu nehádže kladivom, ale tzv. bremenom, čo je kratšia a ťažšia verzia kladiva (necelých 16 kg). V rámci školy máme atletický štadión prepojený so štadiónom pre americký futbal. Z obrovskej posilňovne je výhľad na futbalový štadión. Čo sa týka rehabilitácie a regenerácie, aj v tom je o nás dobre postarané. Takže podmienky ako stvorené na to, aby som si mohol plniť svoje sny a plány.

Najťažšie boli začiatky, kvôli jazykovej bariére. Keď som si mal v škole na hodine robiť poznámky a nestíhal som písať, musel som si požičať poznámky od spolužiaka a v noci prepisovať alebo si prekladať slová, ktoré boli pre mňa nové a nerozumel som im. Mal som chuť niekoľkokrát to vzdať, pretože bolo nesmierne náročné časovo sklbiť školu a tréningy. Ako športovec nemôžem mať horšiu známku ako C, inak by som predmet neabsolvoval. Zapracoval som na sebe a som na seba hrdý. Znovu sa musím poďakovať rodičom, ktorí ma neustále aj na diaľku podporujú.

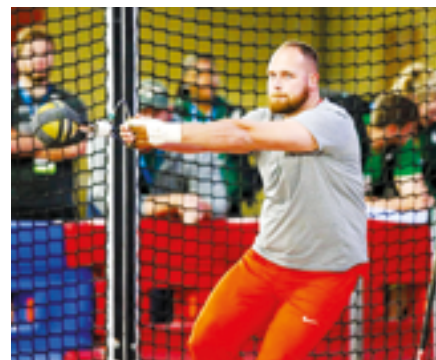
Čo by si chcel dosiahnuť, prípadne aké máš plány do budúcnosti?

Moje najbližšie plány sú budúročné Majstrovstvá Európy dospelých v Paríži, prelomenie školského rekordu, ktorý drží vynikajúci európsky kladivár z Grécka (74,80 m)

a víťazstvo na celonárodnom univerzitnom šampionáte. Môj osobný rekord je 67,59 m. Priblížil som sa, ale zabrzdila ma dvojitá operácia kolena. Ale myslím si, že budúci rok sa to môže podariť, pretože som mal výbornú prípravu na novú sezónu. Ak by sa mi podarilo prekonať školský rekord, znamenalo by to aj splnenie limitu na Majstrovstvá Európy.

Čo by si chcel odkázať čitateľom VN, resp. zaželať na Vianoce / Nový rok?

Šport mi umožnil cestovať a spoznávať nové miesta a ľudí, preto som rád za všetky možnosti, ktoré mám. Musím povedať, že je úplne jedno ako je tu nádherne, pretože Slovensko a Vidiná sú miesta, kde som doma. Vždy sa teším, keď môžem prísť naspäť domov aspoň na pár týždňov, pretože to doma milujem. Všetkým Vidinčanom a čitateľom Vidinských novín želim príjemné a pokojné prežitie vianočných sviatkov, aby zahodili za hlavu všetky starosti a nezhody, a aby ich prežili so svojimi najbližšími. Lebo rodina je to najvzácnejšie a do nového roku určite veľa zdravia, šťastia, lásky a nech je ich Nový rok ešte lepší, ako bol ten starý.

Na záver

Všetkým predstaveným mladíkom ďakujeme, aj v mene našich spoluobčanov, za úspešnú reprezentáciu. Za to, že na sebe tvrdo pracujú, že vydržali aj v tých najťažších chvíľach napriek rôznym prekážkam a zdravotným problémom. Poďakovanie patrí aj rodičom, že ich s láskou podporujú.

Michal, František, Marek, Karol – fandíme vám a želáme zdravie, šťastie, silu, elán a veľa šťastných návratov domov do kruhu rodiny a priateľov. Želáme aj vám Veselé Vianoce a šťastný Nový rok.

text: Marián Jeleň, Anna Jeleňová

foto: archív osobností

ZABUDNUTÁ STUDNIČKA

Vidiná vraj v minulosti bola najkrajšou dedinou na okolí. Možno aj preto si ju vybral veľkomožný pán Ján Asbóth, keď zvažoval kúpu vidinského kaštieľa. Keď v roku 1911 zomrel, o celý majetok s rozsiahlymi pozemkami sa starala veľkomožná pani Hedviga Asbóthová. V posledných rokoch jej života (zomrela 13. 1. 1940) bolo v obci obľúbeným miestom na rekreáciu okolie „Svätej studničky“. Nestáli tu ulice ani domy, len stromy, polia, lúky. Zachovala sa studnička alebo niečo z nej dodnes?

Z rozprávania starších ľudí vieme, že studnička sa vyskytovala len pár krokov pod cestou, v blízkosti najostrejšej zákruty na ceste z dediny do Lučenca, asi 150 – 200 m poniže odbočky ku katolíckemu kostolu. To miesto sa volalo Tesnô a studničku s dobrou pitnou vodou volali Svätou studničkou. V knižke Cesta domov Ján Kottman spomína:

„Od kaštieľa viedol chodník na cestu až za Svätú studničku. Po oboch stranách chodníka rástli košaté gaštany. Tesne za Svätou studničkou rástol veľký strom podobný agátu, mal agátovým nažkám podobné, ale mnohonásobne väčšie plody, ktoré sme volali sladkô. Na ňom sme si ako deti pochutnávali.“

Na Svätú studničku spomína aj pani Alžbeta Kamenská, ktorá si dodnes živo pamätá na pani grófkú:

„Od kaštieľa ku studničke viedla cesta lemovaná alejou bielych a ružových gaštanov. Keď začali kvitnúť, bola to nádherná vôňa. Na konci aleje bolo jazierko a mohutná lipa, ktorú deti často objímali. Vedľa rástli tri cudzokrajné stromy s plodmi podobnými svätójánske-mu chlebiču. Pani veľkomožná s Linkou-néni sa rada prechádzala to-uto alejou. Chorľavá pani grófká sa napila z prameňa a kým prišla do

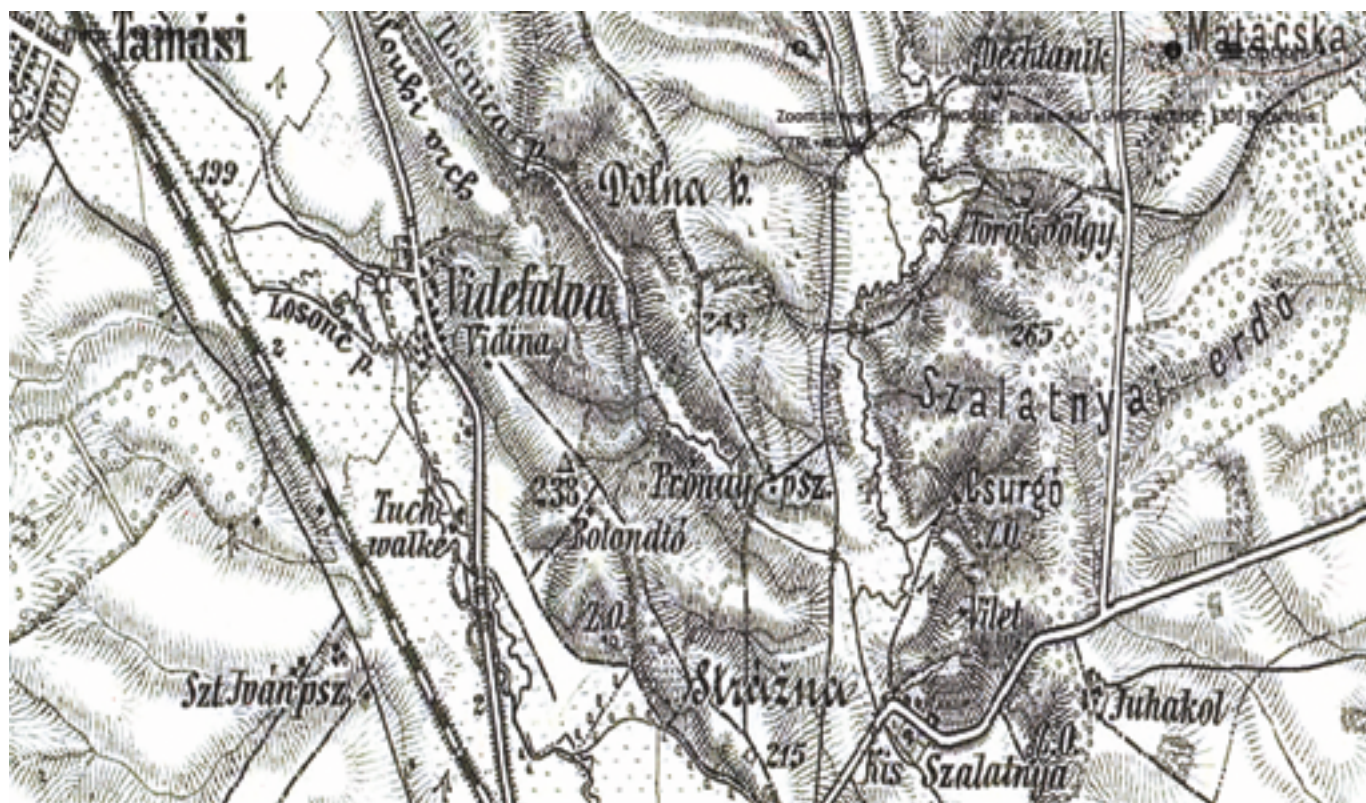
kaštieľa, cítila sa veľmi dobre. Na počesť toho dala postaviť studničku a nazvali ju Svätá studnička. Neskôr na ňu upevnili kovovú mriežku a pod ňou sošku Panny Márie s malým Ježiškom.“

Pani Elena Gondášová, ktorá býva najbližšie pri studničke už 60 rokov, povedala:

„Kým sme nemali hriňovskú vodu, pili sme zo studničky. Keď sme to kúpili, bolo to plnô, všetkým možným zabitô, nebolo vidieť, že je tam studňa. Sama trnina. A čo sa tu zemi navozilo! Narobili sme sa, kým sme to poriadili.“

Prameň i studňa existujú aj dnes, ale už dávnejšie stratili na svojom význame. Možno by sa našiel vhodný spôsob na oživenie tradície pamätného miesta. Aby sme o Svätej studničke nemuseli počúvať len z rozprávania takmer zabudnutých spomienok.

text: Marián Jeleň

Mapy z roku 1869, na ktorých sa spomína studnička.

Maroš Bango
Vianočný koncert

28. december 2019
o 17.00 hod.
Rímskokatolícky
kostol vo Vidinej

Zaznejú vianočné hity
ako **Ave Maria,**
Žit za to stálo a pod.

Bližšie informácie pred konaním akcie na FB obec Vidiná a na stránke www.vidina.sk

MEDOVÝ ZÁVIN OD EJKY

600 g hladkej múky
4 celé vajcia
4 polievkové lyžice roztopeného medu
do medu pridať 100 g masla, maslo rozpustiť v mede
250 g práškového cukru
1 čajová lyžička sódy bikarbóny
1 čajová lyžička mletej škorice
3 – 4 rozomleté klinčeky/perníkové korenie

Zmiesime ako na rezance, rozdelíme na 5 dielov, necháme odpočinúť aspoň 3 hodiny. Každú čiastku rozvaľkáme ako na rezance. Potrieme slivkovým lekvárom, posekanými vlašskými orechmi a namočenými (v rume) hrozienkami – množstvá podľa chuti.

Zrolujeme ako makovník a dáme vedľa seba na plech, najviac 3 ks a oddelíme papierom na pečenie. Potrieme žltkom. Pečieme na 150 – 170°C 15 – 20 minút, potom 15 – 20 minút na 200°C – treba priebežne kontrolovať. Vychladnutý krájame na tenúcké rezy.

Ejka Vám praje príjemný chuťový zážitok.

„Na prežitie Vianočných sviatkov nepotrebujeme veľa vecí, ale veľa lásky.“

„Najkrajšie darčeky nie sú zabalené v krabiciach, ale sú ukryté v našich srdciach.“

„Je veľkým umením a darom od Boha vytvárať pokoj, ktorý sa rozdávaním neumenšuje, ale rastie.“

VIANOČNÉ ŽELANIE

Všetkým ľuďom dobrej vôle želáme,
aby tajomstvo svätej noci mohlo vstúpiť do nášho života,
aby sme boli spokojní, šťastní a mohli urobiť druhých šťastnými.

Redakcia

**POSOLSTVO
VIANOC**
vo Vidinej

21.12.2019 sobota
o 16.00 hod.
v kultúrnom dome
vo Vidinej

Hlavný program:

- Detský folklórny súbor Konôpka
- Pridajú sa k nim deti z MŠ Vidiná
- Folklórny súbor Škorec
- Ženská spevácka skupina Vidovenky
- Mladí speváci a hudobníci z Vidinej SMILE BAND

Sprievodné akcie:

- vianočný punč, varené víno
- vianočné trhy miestnych remeselníkov
- malé občerstvenie

DOBROVOĽNÝM VSTUPNÝM POMÔŽETE ĽUDOM
V NÚDZI POZNAČENÝCH TRAGÉDIOU V PREŠOVE.

BISKUPSKÝ CHLEBÍK

6 vajec, 25 dkg práškový cukor, 25 dkg (orechy sekané, kandizované ovocie, hroziarka, čokoláda), 25 dkg hrubá múka

Žltka s cukrom vymiešame, pridáme zmes, múku a sneh. Dáme do formy srnčí chrbát, vymastenej a vysypanej múkou. Dávka je na 2 formy.